

tohoto dopisu práci skutečně konal, lhostejno zda proto, že chtěl žalované vyjítí vstříc, nebo proto, aby si něco přivydělal, nedošlo tím k obnovení původního služebního poměru skončeného dne 31. března 1932, ani k jeho změně, ježto žalovaná neprohlásila, že touto novou smlouvou má se původní služební poměr obnoviti nebo modifikovati; nelze ani usuzovati na takový úmysl stran, neboť žalobce byl před 31. březnem 1932 zaměstnán u žalované jako úředník a na dobu od 1. dubna do 5. dubna 1932 byl přijat jen prozatímně jako truhlářský mistr, a šlo tedy o poměr jiného druhu a jen na docela krátkou dobu. Není tudíž správný závěr, že v prozatímním konání práce truhlářského mistra žalobcem v době od 1. do 5. dubna 1932 dlužno spatřovati souhlas žalobcův se zrušením předchozí smlouvy služební, a že žalobce pozbyl zažalovaného nároku, který opírá o nedodržení původní služební smlouvy žalovanou. Neboť z toho, že žalobce konal po zrušení svého služebního poměru úřednického v podniku žalované shora uvedenou prozatímní práci jako truhlářský mistr po dobu 5 dnů, nelze ještě usuzovati, že tím dal nepochybným způsobem mlčky (§ 863 obč. zák.) najevo, že se vzdává svého nároku z původní služební smlouvy, která podle jeho tvrzení byla až do konce roku 1932 nevypověditelná a byla žalovanou bezdůvodně a předčasně zrušena. Okolnost, že žalobce nevyhověl vyzvání žalované ze dne 6. dubna 1932 ani pozdějšímu vyzvání, aby přišel k žalované firmě do práce, jest pro spor bezvýznamnou. Povinnost žalobcova ke konání prozatímní práce práce skončila automaticky dnem 5. dubna 1932. Nutno proto v uvedených vyzváních žalované spatřovati pouze nabídku k uzavření nové služební smlouvy, kterou ovšem žalobce nebyl povinen přijmouti. Ježto nižší soudy nezjistily skutkové předpoklady pro posouzení důvodnosti a výše žalovaného nároku, byl napadený rozsudek zrušen.

Čís. 14365.

Nenastoupil-li zaměstnanec do 7 dnů po skončení cvičení ve zbrani práci, má se za to, že vystupuje, třebas mu byla dána v t. zv. ochranné době výpověď ze služebního poměru.

V takovém případě neplatí §§ 37 a 38 zákona ze dne 11. července 1934 čís. 154 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 9. května 1935, Rv II 309/35.)

Žalobce dostal od žalované před nastoupením vojenského cvičení 6týdenní výpověď ze služebního poměru v t. zv. ochranné lhůtě (§ 1 zák. čís. 61/25 sb. z. a n.) ke dni 30. září 1934. Z toho důvodu nenastoupil již po skonečném cvičení ve lhůtě 7 dnů u žalované službu, domáhá se však na žalované zaplacení požitků služebních za dobu od 1. října 1934 do 31. prosince 1934, t. j. za dobu, která by musila proběhnouti k poslednímu dni nové, druhé výpovědi. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobu o zaplacení služebních požitků opírá žalobce o to, že prý výpověď ze služebního poměru, jež mu byla dána žalovanou společností, jest protiprávní a neplatná. Jde tudíž v souzené věci o neúčinnost výpovědi ze služebního poměru podle § 24 odstavec (2) zákona o soukromých zaměstnancích ze dne 11. července 1934 čís. 154 sb. z. a n. a podle § 1 zákona ze dne 31. března 1925 čís. 61 sb. z. a n., o zachování pracovních (služebních) poměrů po dobu cvičení ve zbrani (cvičení služebních). Podle § 5 zákona čís. 61/25 sb. z. a n., nenastoupí-li zaměstnanec do 7 dnů po skončení cvičení ve zbrani (cvičení služebního) práci, má se za to, že vystupuje, leč by včasné nastoupení bylo znemožněno z důležité příčiny bez jeho zavinění. Neprávem má dovolatel za to, že ustanovení § 5 zák. čís. 61/25 sb. z. a n. nepřichází v úvahu tehdy, byl-li služební poměr skončen před nastoupením služebního poměru nesprávnou výpovědí. Prohlašuje-li § 1 (2) zák. čís. 61/25 sb. z. a n. výpověď danou v ochranné době za právně bezúčinnou, trvá služební poměr dále a jest proto i v takovém případě zaměstnanec po skončení vojenského cvičení povinen nastoupiti službu. Nenastoupil-li žalobce ve lhůtě stanovené v § 5 zák. čís. 61/25 sb. z. a n. u žalované společnosti službu, jest podle druhé věty § 5 cit. zák. míti za to, že vystoupil ze služby, zejména když žalobce ani netvrdil, že mu bylo včasné nastoupení znemožněno z důležité příčiny bez jeho zavinění (§ 5). Žalobcův pracovní poměr byl tudíž zrušen vlastním jeho vystoupením a nepřichází proto v úvahu předpisy §§ 37 a 38 zákona čís. 154/34 sb. z. a n., jež předpokládají, že zaměstnavatel propustil zaměstnance předčasně, nemá k tomu důležitého důvodu, pokud se týče, že pracovní poměr byl zrušen výpovědí nesprávně danou. Žalobní nárok není opodstatněn, ježto žalobce nedbal povinnosti k nastoupení služby mu uložené v § 5 zák. čís. 61/25.

Čís. 14366.

Spolkový zákon čís. 134/1867 ř. z. nemá ustanovení o likvidaci spolku a nelze užítí obdobně předpisů o likvidaci obchodních společností a společenstev.

Neupravují-li ani stanovy likvidaci spolku a rozešel-li se tento způsobem ve stanovách upraveným, zanikl jako právnická osoba a pozbyl způsobilosti podati žalobu.

(Rozh. ze dne 10. května 1935, R I 413/35.)

P r v ý s o u d vyhověl žalobě, jíž se žalující spolek domáhal na svém členu členského příspěvku a úhrady výloh, vzniklých spolku hájením zájmu žalovaného podle stanov. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek prvního soudu i řízení mu předcházející pro zmatečnost a žalobu odmítl (§§ 6 a 7 c. ř. s.). **D ů v o d y:** Žalující spolek se na základě usnesení valné hromady ze dne 1. června 1933 dobrovolně rozpustil a vyhláška o rozpuštění byla uveřejněna v úředním listě. Žaloba byla podána Dr. Richardem